

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מסורת הש"ס

(א) מנחות טו: נח: (שיר
ל.ג.) (ב) טבול יום פ"ב (מ"ג)
שיר ל.ג.) (ד) (ע"פ) (ד) (פ'
שמות ואכול נחם ויפדס היה
כ"פ: טו: ע"י חוס' נדר לו:
ד"ה הנה: (ה) (נדרות: לה:
ו"ג: (ו) ללול ט: יבמות פ"ב.
שיר לו: (ז) (פסוק) דרמות
פ"ו הע"י וזה דלא מקש'
ממנה דרמות פ"ו מ"ה
(ח) (דף נח: א) (ללול מ"ג)
(ט) (דף נח: ב) (ללול מ"ג)
תוספות שנושם חל: ד"ה
כ"כ שמואל: (י) (ע"פ) חוס'
ד"ה הנה:

מוסף דע"י

[illegible][illegible]

היהר לאיפור וליחייב: **אלא** גרם: הנה לכוחם הכבלי. דלא חילי
 בית מן האמץ כשעור שהיית אכילת פרס דהא כוחא אינו עשוי לאכול
 אלא לעגל ואי מתרמי ואכיל ליה ממח דהכחא אינא בית ממהר
 להאטקע כשעור אכילת פרס ממנו: **כעלה דעסו**. ולאו אכילה היא
 לתווי עלה: **אי שיער קא שער**. משעל כחורו דכדרי לזכא אכיל
 מן האמץ כדדי שהיית אכילת פרס. כשנאכל דדי אכילת פרס ממה
 שטיבל כחורו לא אכל מן הכוחא אלא מעט או שני יחסיס או ארבעה
 ובהוא פורחא לזכא מן האמץ כחיה. ושכר המדי ונמי אף על גב דשמי
 לך בעינייה מיהו אין לך שוה ב' וג' כוחות שלא יפסקו וישהה בינתים
 אכיל כדדי שהיית אכילת פרס לא שתי בית מן האמץ כלד מן
 ההיס ושאר התמנונים שהם שער עיקר מן ההמרים או התמנים
 אלא שנמדי מערב עמהם מי שעורין קלת: **פרס**. הוא חזי ככר
 ששיערו בו עירובי תחומים שהוא מזון שתי סעודות וחזיו לבית
 המנוגע לטמא נגדים אם ישעה בו כדי אכילתו כמנהג מורה שיעור
 שהיית כד סעודה דחסי (יחזקאל יד) והאכל נבית יבנא את בגדיו
 והכלה למשה מקמי דחזי ככר של שמונה ביצים הוא סעודה: **שמי**
מרוכות. שהתגלץ ידיוכין בחוכן פלפלין וחגגלי: **אלו** **לחוד** **אלו**.
 ממדוכות לחוך הקדירות: **מוסרין**. קדירות חולין לזר: **היכי אמרינן**
שמי אומר. ותלינן לקולא בעון מיתה ודילמא תרומה לחוך
 חולין נפל ובי אכיל לה אינא תרומה באכילת פרס אלא שמי
 אלא מדרבנן ובי מספקא לן תלינן לקולא: **תבשקס** נזר וטו: **נזר**
לזרעו **הכליו** **ומדברנו**. דלרשית דגנן מירבשו ויהיהר כח

תאני שאני אומר חולין לתוך חולין נסלו נמצא מיקל, ומשינני כי תניא ההיא כתרומה כז

מד.

ז א מ"י פ"ה מהל' אסורי
 מנחה הלכה ב:
 ח ב מ"י פ"ה מהל' טומאת
 אוכלין הלכה ב:
 ט ג שם הל' א:
 י ד מ"י פ"ד מהל' מאכלי
 אסורי הל' ח:
 יא ה מ"י פ"ה מהל'
 תרומות הלכה ב: כ כג
 עסן קלג טושי"ע י"ד סימן
 שלא סמיך ב:
 יב ו מ"י פ"ה מהלכות שיר
 הלכה ד:

דבינו חננאל

ושעני ארץ בני כלתו יתרו
מספרת לאיסור נתינו,
ואל הזכיר בענין זה
אלא אפסות מרביי ארץ
זה הקטור בפתח מכות,
ואל עזרי לאיסור דאין
הקטור בפתח מכות דאין
קורא להשלים. אשכנשי
אברה, ולר' יוחנן ליבא מר
אמר, ור' יוחנן דאין מספר
לאיסור, והנתיב חספא של
חורמה והשום והשקל של
חורמה ענין שבו לי
בשקלא דא פסל אלא מקום
מנו, והנתיב בא פסלי פסל.
מנו בשקלא אבא פסל.
ואמר ששמייה דאין יתכן
הואיל דאין קורא על השקפה
החורמה, מאי לאו משום
השקפה שהיא חורמה
מספרת פסליה ויש לשמן דאין
הואיל ונעשית השקפה לכל
איסור, ולפיכך דא הוואל
כמה לוקא, אלא לאו ארבי
יתכן איבא דברים אחרים
דאין מספרת לאיסור
מורחיקא, ושעני לית
לית ליה, ודאכא נאן דאין
בשקפה אשכנז, ויש בה
באות השקפה כותן פסל
השקל והשקל של חורמה,
ופסוקא השום והשקל
ונעשי כותן, ולפיכך לוקא.
אשכנז לוקא על פסל
החורמה לוקא על השקפה.
ושעניו איבא ששמייה
מנו מעט על ששמייה
ליתיה כותן אשכנז פסל.
ליתיה אבא רחוז ואבא אסר
יש מתחלה איבא דאשכנז
עון איבא ליתיה
שיעור דא איבא פסל

[illegible]

ואם הוא יותר מזה השניע
אין מצטרפין וראשון ראשון
בטלי. ומתבטל מזהו
פירות אחת של חולין
ואחת של תרומה ולפניהם
שתי מדורות אחת תבלין
של תרומה כר. ואחריה תנא
לתרומה תבלין דאיתא
התורה. לפי שאינם מיני
תבואות. ומתבטל טוב שתי
קפות של חולין ושל
תרומה. ולפניהם שתי סאין
אחת של חולין ואחת של

תרומה ונפלו אלו לתוך אלו
מותרין, שאני אומר חולין
לתוך חולין נפלו, ואי כזית
בכדי אכילת פרס
מדאורייתא מצטרף, כל ספק
אגודתא לתומכא אגודתא

הענין חסין בפסח נמי. לר' יוחנן לא מצי פריך דלחיה לר' דרש כל ואם תאמר והא צפרק בתרא דיומא (דף עז.) דרש רבי ויחנן מכל חלב דחצי שיעור אסור מן התורה ואורי' דלג דרש אלא (לסוודא) אכל להחייב מלקות כמו בכשיעור לא וכן גבי חמץ:

היה רש"י מקום מגעו אמאי פסל
הא בנשי ברובא. ופירש דס"ד
השאל דדמינו דרבנן וקשה לרבי"א
דמשמע שאלו והשמן נשני מדמקמי
ננע במתקנן ולא קתני בנקמה ועוד
דמי סיפא אימתי בזמן שכן גוס
בקשרה אבל אם היה מפחר טעור
וכי פסיל מקום מגעו משום מדומע
אדרבה כי לא מחזור יס לו להיות
מדומע יותר ועוד אמאי פסיל מקום
מגעו וכו' לא כיון דהשני כמו כולה
דמורה על ידי דמיוע יפסל הכל או
לא יפסל אפילו מקום מגעו בדהיא
אימא הא פלוגתא בנקמה טעור
יוס בעיסא מדומעת ומי שפוסלה
פוסלה לגמרי ומי שמכשיר מכשיר
לגמרי ונראה לר"י שפירוש ר"ת
דפירש דמתניין מיירי שהשום
והשמן ענין ודברם בכל הספרים
מקום מגעו אמאי פסל והא לא הוי
בנייה והואיל דלא מקבל טומאה
אלא מדרבנן אימ' לן למימר דבעלי
אגב מקשה דפירש בפרק כל שעה
(לעיל דף ע"ב)

כבדי אכילת פרס אי
 ליה ^ע במלה דעתיה
 קשטור ואכיל לית
 פרס אויניביה שתי
 ואחת של תרומה
 וחת של חולין ואחת
 לתוך אלו מותרין
 תוך התרומה נפלה
 ואי אמרת כוית בכדי
 אמאי אמרין שאני
 א"ל הנה לתרומה
 ו"שתי קופות אחת
 תרומה ולפניהם ב'
 חת של תרומה ונפלו

לאו משום דהית מצטרף לאימור
 ותעטס האילא אס היה מלקט
 מן השוס או מן השלם כוית וילקט
 עזי לית לן לממר שלם נבטל אבב
 מקפה כיון שאין דרך אכילה בכך:
דאיכא בוית בבדי אכילה פרה.
 מאמרין דנהשוחט (פולין)
 דף ע"ד: ^ע אמרין הנה לומר דנעט
 דלית ביה כוית בכדי אכילת פרס
 משמע דפרסמא לא היו כוית בכדי
 אכילת פרס ויש לומר דהכא קס
 ליה דעסקין בדלית ביה כוית
 בכדי אכילת פרס ולפירוש ר"ת
 דמוקי בשסוס ושאמן בעין אחי
 שפיר דליה מוערב לא היו כוית
 בכדי אכילת פרס:

שֶׁאֵין אֹמֵר חֻלִּין
לְתוֹךְ הַרְוֵמָה וּנְפִלָּה
בִּילַת פֶּרֶס דְּאוֹרִייתָא
מִר אָמַר לִיה יִהְיֶה
כֵּן וְהָיָה מִשְׁרַת לְהָבִי
לִיה לְכַדְתֵּינָא מִשְׁרַת
לִית

מזכרת נעם שקיבל רחל מלוי (למטה)
מזכרת נעם שקיבל רחל מלוי (למעלה)

הנה לפרוטה חבלין דרבנן. קסא לרשב"א כיון דתרומה
חבלין דרבנן גבי שום אחאי פסל מקום מגעו ויש לחלק:
איתריביה שתי קיפות. ואם תאמר מאי פירין אחאי אמרין
שאי אומר והא פטירו דכלל מקום מדאורייתא
מין בנמיו בעל ברוב וכלל מיידי שטרו חולין ע"ה התרומה כיון דקבר
השטח דמיידי בתרומה דאורייתא דכדאורייתא בעי רבייה אפילו לר'
וחזקן בהעבר (יבמות דף פב.) ואור"י דבעי לממר בכל ענין אפילו
מין בשאינו מינו כגון קמה חטין בקמה שעורין שאינו יכר:
והוא

מינה אי גמי ודאי נפל לא מייחייב משום בית בכדי אכילה פתק
 ואלא מאי היתר מנערק לאיבור היכי אמר טאני אומר אלא
 (דברים יח): קופוס. גדולות ובחוקן דגן דהויא תרומה דאורייתא:
 יתמן